

tada, ise aga lipvas ta võlule karikakraid korjama. Alles õhtu päeva loodeajal tuli tädi karikakra pundar seljas to-
gast. Ta ei tahtnud mitte järele jätta, enne kui sõit wärmi-
mise jaoks tarvilised karikakrad korraga loos olivad. Ja
kes teab, mis ette see weel hea mõis olla, et just väba-
väewal talle kollane wärm meele oli tulnud, nõnda saiwad
sõis ja karikakrad pühapäewal korjatud.

Wärmi pooltest polnud siis enam muret midagi. Kari-
kakraid wandi puntras ilusti laska kuitwama, sealt mõis neid
tarbeksorral wõtta. Sügise oli tädi lõugutamisel, ja ropsi-
misel iseäranis hooleline ja kui linasugemine tuli, siis mõis-
tis ta torgu kõige paremad talud kõrwale panna. Ka led-
ramisel walwas tädi selle üle, et tüdrukud wõltside toga mitte
tuhtama ei jäänud. Põng oleks ju sell kombel wõinud ri-
lutud saada. Ta ledras ise suure eeteroatamisega ja õpe-
tas tüdrukutele kenad liigelaulud, mis ta omal noorel põlwe-
l neliwäbi aegu liige all ja joanitulel laulnud, rõõkis juttu
ja tegi muud imet, et aga tüdrukute silmad wõli ääres
lahki selsakswad. Tüdrukud waniwad wiimati õige imeks, kuid
wanaeit sel talwel nii lahkeks ja lustiliseks saanud. Si-
nad siis ka tüdmenud ära õige kena lõnga ledramast, ehk
küll keegi ei aimanud, mis tarwis seda iseäralikult pidi tar-
witatama.

Põng oli ledratud, kangastelsed toodi tuppa pandi
üleste ja uus ime ilmus. Siinamäele oli ifka majas nii
pruuk olnud, et linased kangad enne walmis looti, nüüd
idmmas wana eit tofused lõimed üleste ja hakkas ise —
seda polnud ka enam mõnel talwel nähtud — to mist riiet
luduma. Jah, maailmas sünniwad ka meie päewil imetend,
seda nähti nüüd siin peres selgette. Eit tudus ja laulis
ning kui kangas walmis oli, kuuldi ka korraga, et eit wi-
listas! No, olgu peale, eide süda oli üliwõga rõõmu täis,
sest kangas oli ütlemata kenaks saanud, seda ütlesiwad oma
tä'rukud ja ka lõik naabrinaesed, kes kangast jubusiwad
nägema. Kangas teigati maha, pesti ja pleegiti lume peal,
tauti ja rulliti iluste pehmeks ning — olgi niikauge wal-
mis, et mõis rätsep majasse tulla ja kääri ning nõelaga

ammetisse hakata. Aga ei, seekord oli tädi tahtmine teistli.
Ta ise tahtis lõik ilusti walmis muretsjeda. Et aga mi-
dagi wõeriti ei läheks, siis lõttas wanaeit ühe widewiku ajal,
kangas loenas ning wõinapp põlle all, küla parema rät-
sepa juure. Meid oli seal külas laks, ja sellepärast oli
tädi ka kes tähtis enne pisut järele kuulunud, kuimal pa-
rem püksi mõet, ning selle juure siis mindi. Nüüd jätame
lõnelemata selle tädi, kuda wiimati õige mõet pikkuse ja
lamuse poolt lätte saadi, see läks, kui ka pisuteje tüli järele
lõik wõga hästi ning eit ise õmbles siis lahkaralised tugewa,
lahfordse niidiga walmis. Ka kollajeks saadi nad — ja
missuguliseks kenaks kollajeks — õige linn korwa, kui ta õhtu
täies suuruses taewa serwas paistwa hakkas. Sest polnud
suurt lugu, et wärm natute külge hakkas, kui lõtega wõlia
paitati, sest wärm oli ju ometi ilusatest nurmelilledest saadud,
ta polnud mitte sõhardune nagu sinine wõi mõni muu, kuhu ei
tohi külge puutuda. Matšile aga weel ta lahkaralisi ei näi-
datud, waid pandi ilusti õrtele, tädi seelikute toha warjule.

Küll käis tädi wana peremehe peale, et ta Matšile ka
linnateeks poest saapad ostaks, aga sest ei tulnud midagi.
Nõnda ei jäänud muud nõuu üle, kui wõhemast pastlatelle
rulluued nõõrid toha teha.

Nõnda oli siis tädi poolt Matši ülikond täieste wal-
mis. Ja kui linnam'neku homik lätte jõudis, wiljakoorm
ju walmis ukse ees seisis ning sulased wana laulu mära
aiste wabele rakendawad, seal tõi tädi kollased püksid õrrelt,
andis Matši lätte, wõttis unte nõõridega pastlad nurgast,
pcni nad järi ette pörandalle ning läks ise pool nuttes pool
naerdes wälja. Mats oli naeratanud, kui oma uusi kollaseid
püksa nägi, ja see liigutas tädi südant loguni sügawaste.
Tema mure ja töö oli Matšile rõõmu teinud.

Kui Mats ju odra koorma otsas istus ning obje pin-
gule idmmas, astus tädi ukse lähelt ta juure, pistis suure
wõiteiwakannika talle põue — poisst lõht mõis muidu tühjaks
minna tee peal, sest kes teab, millal isa leiwakoti lahki
tegi — tatsutas talle käega õla peale, käsks teel miks pois
olla ja ütles lõpnis ka weel häbeliku häälega: „Waata siis